

Сяргей Кавалёў

Хохлік

Зімовая казка

АСОБЫ
Дзяўчынка.
Хохлік.
Карузлік.
Слімак.

Калі працнемся мы, калі мы
Убачым снежныя кілімы,
Што ноч паслала за акном,
На сэрцы радасць заіскрыцца,
І на старой маленькай скрынцы
Зайграе раптам хохлік-гном.

Алег Мінкін

З’ява першая

Прыцемкі ў зімовым лесе. Па снегавых сумётах брыдзе маленькая **Дзяўчынка**. Дзяўчынка збілася з дарогі і ледзь перастаўляе ногі ад стомы.

Дзяўчынка. Матуля, дзе ты? Ма-ма!..

Голас. Я тут, дачушка, я тут, роднёнькая!

Між дрэў, адкуль далятае голас, міргае святло ліхтара. Дзяўчынка ідзе на гэтае святло й на голас.

Дзяўчынка. Чаму ты гуляеш са мной у хованкі, мама? Я стамілася, я змерзла, я болей не магу!
(Знікае між дрэў.)

На паляне з’яўляецца маленькі вяртлявы чалавечак з ліхтаром у руках. Гэта – **Карузлік**, а карузлікі, як вядома, – найгоршыя з сямейства гномаў. Зараз ён забаўляецца тым, чым займаецца звычайна Лясун: гукае-водзіць Дзяўчынку па лесе. Але калі Лясун пажартуе ды адпусціць чалавека, Карузлік – жартаўнік бязлітасны: ён можа закружыць Дзяўчынку да смерці.

Карузлік (*матчыным голасам*). Ідзі да мяне, мілая, ідзі да мяне, любая! Я цябе сагрэю, я цябе з лесу выведу. (*Запальвае на імгненне ліхтар і пасля хаваецца.*)

З’яўляецца **Дзяўчынка**, зусім стомленая, змерзлая. Яна выходзіць на паляну і валіцца ў сумёт.

Дзяўчынка. Не магу ісці, мама, няма болей сілы. Адпачну хвілінку ў сумёце, пагрэюся пад снегавой коўдрай. (*Засынае.*)

Карузлік (*матчыным голасам*). Адпачні, птушачка, сагрэйся, рыбанька! (*Выходзіць з-за дрэва, нахіляецца над Дзяўчынкай, здымае з яе прыгожанькія чырвоныя рукавічкі і кладзе сабе ў кішэню.*) Спі, дурнічка, спі вечным сном. А рукавічкі я забяру. Табе яны больш не спатрэбяцца. (*Пакідае Дзяўчынку ў сумёце.*)

Неба зацягваюць хмары, шалёна вье вецер. Нечакана цемру прарэзвае святло ліхтара, і на паляне з’яўляецца маленькі барадаты дзядок у стракатай апранасе. Гэта – **Хохлік**, сярдзіты і непрыязны з выгляду, але добры ў душы гном (хохлікі і карузлікі хоць і знаходзяцца ў блізім сваяцтве, але і звонку, і па характары зусім розныя). Хохлік цягне за сабой санкі з ламаччам для печы. Заўважае ў сумёце Дзяўчынку, схіляецца над ёй, слухае, ці б’ецца сэрца.

Хохлік (*узрадавана*). Сэрца яшчэ б’ецца! Яна жывая! Завязу яе ў нашу хатку, уладкую ля цёплае печы, пачастую сунічнаю гарбатаю! (*Скідае з санак ламачча, кладзе Дзяўчынку і вязе па сумётах да свай хаткі. Трывожна.*) Але як беднае дзіця апынулася ў лесе, далёка ад чалавечага жытла?..

З'ява другая

Хохлікава хатка. Стол, лаўкі, два ложка ды прыгожы срэбны куфар – вось і ўсё багацце. На сцяне ля печы прыляпіўся вялізны **Слімак**, зусім не брыдкі і нават сімпатычны. Слімак зімуе ў хатцы ў Хохліка, але мае і ўласную хатку-ракаўку, з якой час ад часу высоўваецца.

Слімак (*высоўвае галаву*). Бр-р-р... як злосна вые за сцяной вецер! Спачуваю звярам, якія не маюць зараз цёплага жытла. Добра, што я – слімак, а не заяц які, што грэюся зараз ля цёплай печы, а не скачу ад холаду па сумётах. Дзякуй Хохліку, які прытуліў старога адзінокага Слімака ў сваёй хатцы. Шкада толькі, што ён прытуліў таксама нягодніка Карузліка, які здзекуецца з мяне і казыча птушыным пёркам. (*Прыслухоўваецца.*) Ці не гаспадар вярнуўся?

Уваходзіць вясёлы, задаволены **Карузлік**.

Не, гэта прывалокся той мярзотнік. Цьфу, бачыць яго не магу. (*Хаваецца у ракаўку.*)

Карузлік. Гэй, чарвяк, ты зноў схаваўся ў сваёй шкарлупіне? (*Падкрадаецца да Слімака і казыча яго пёркам.*)

Слімак (*высоўвае галаву*). Ну, не трэба, не трэба, я не зношу, калі мяне казычуць птушыным пёркам!

Карузлік (*рагоча*). Таму я цябе і казычу, што ты гэтага не зносіш, стары дурань!

Слімак. Досьць, досьць! Што табе ад мяне трэба?!

Карузлік (*хавае пёрка ў кішэню*). Паслухай, я прынёс прыемную навіну. Толькі не раві адразу і не пагражай, што паскардзішся майму брату. Дык вось: маленькая-маленькая дзяўчынка халодным-халодным вечарам...

Слімак (*плача*). Ё-ы-ы-ы...

Карузлік. Зноў? Я не паспеў пачаць, а ты ўжо румзаеш. Яшчэ ж нічога не здарылася.

Слімак (*праз слёзы*). Здарылася! Я ведаю: калі ты пра нешта гаворыш, яно ўжо здарылася!

Карузлік (*задаволена*). І сапраўды. Маленькая-маленькая дзяўчынка...

Слімак (*румзае*). Маленькая-маленькая!..

Карузлік (*працягвае*). ...халодным-халодным вечарам...

Слімак. Халодным-халодным!..

Карузлік. Заблукала ў цёмным-цёмным лесе.

Слімак. Цёмным-цёмным!

Карузлік. І замерзла. (*Вымае з кішэні рукавічкі і паказвае Слімаку.*) Толькі рукавічкі ад яе засталіся.

Слімак. Ё-ы-ы-ы... (*Цвёрда.*) Я ўсё раскажу Хохліку пра твае злачынствы!

Карузлік. Зноў пагрозы? (*Хавае рукавічкі ў кішэні.*) Нічога ты нікому не раскажаш, стары палахлівы чарвяк. А раскажаш – Хохлік табе не паверыць. Ён такі лагодны, такі добры гномік, што і ўсіх астатніх лічыць добрымі, лагоднымі стварэннямі. (*Прыслухоўваецца.*) А вось і ён сам. (*Да Слімака.*) Знікні, старая порхаўка!

Пакрыўджаны Слімак хаваецца ў ракаўку. У дзвярах паказваецца **Хохлік**.

Хохлік. Братка Карузлік, дапамажы мне!

Карузлік. Што здарылася, братка Хохлік?

Гномы знікаюць у сенцах, пасля вяртаюцца з **Дзяўчынкай** на руках. Кладуць Дзяўчынку на ложка, Карузлік застаецца ля яе, Хохлік завіхаецца ля печы.

Беднае дзіця! Пэўна што, насмерць замерзла ў якім сумёце.

Хохлік. Не, яна жывая.

Карузлік (*незадаволена*). Жывая?

Слімак (*высоўвае галаву, радасна*). Жывая!

Хохлік. Так, я ў час на яе натрапіў. (*Налівае з імбрыка кубачак гарбаты.*) Мы адагрэем яе ля цёплай печы, напоім сунічнай гарбаткай, накрыйем тоўстаю, пухнатаю коўдраю.

Карузлік. Ах, братка! Ты ўчыніў такі высакародны подзвіг. Ты выратаваў ад смерці маленькую дзяўчынку. Як я зайздросчу табе!

Слімак. Не, я не магу яго слухаць! (*Хаваецца ў ракаўку.*)

Хохлік. На маім месцы ты зрабіў бы тое самае. Ага, яна ажывае! (*Поіць Дзяўчынку гарбатаю.*)

Карузлік. Ажывае, ажывае! Якая міленькая дзяўчынка! П'е сунічную гарбатку і ажывае.

Дзяўчынка (*расплюшчыўшы вочы*). Дзе я?

Хохлік. Ты – сярод сяброў, у хатцы Хохліка-гнома.

Дзяўчынка. Гнома? Ты – страшны, я баюся цябе! Я хачу дадому, да мамы! (*Закрывае твар рукамі.*)

Хохлік (*разгублена*). Яна баіцца мяне. (*Пакрыўджаны, адыходзіць ад ложка.*)

Карузлік. Тут патрэбны іншы падыход. (*Да Дзяўчынкі, пяшчотна.*) Не бойся нас, мы – добрыя гномы і вельмі любім маленькіх дзяцей. Мы выратавалі цябе ад смерці і, як толькі ты паправішся, на санках завязём да маці. Во яна ўзрадуецца! А пакуль – на, пакаштуй арэшкаў у шакаладзе! (*Частуе Дзяўчынку арэшкамі.*)

Дзяўчынка. А ты – хто? Таксама – хохлік? (*Частуецца арэшкам.*)

Карузлік. Я – Карузлік, Хохлік – мой стрыечны брат!

Дзяўчынка. Ты – не страшны, ты мне падабаешся. Я буду з табой сябраваць, Карузлік. У цябе ёсць яшчэ арэшкі?

Карузлік. Анягож, мілая мая! Вось, вазьмі! (*Высыпае Дзяўчынецца на далонь жменю арэшкаў.*) Якая прыемная дзяўчынка!

Слімак (*высоўвае галаву*). Я заўсёды казаў: няма справядлівасці на свеце! (*Хаваецца ў ракаўцы.*)

З’ява трэцяя

Хохлікава хатка. Задуменны гаспадар сядзіць ля акна і трымае ў руках скрыпачку ды смычок. **Слімак** высунуў галаву з ракаўкі і назірае за **Хохлікам**. Нарэшце Хохлік бярэцца граць на скрыпцы, за акном пачынае падаць снег. Хохлік кідае граць, снег перастае падаць.

Слімак. Чаго ты змоўк?

Хохлік. Пачакаю, пакуль вернуцца са шпацыру Карузлік з Дзяўчынкай. Раптам Дзяўчынецца не падабаецца снег?

Слімак. Дзеці любяць снег. А я люблю слухаць, як ты граеш.

Хохлік. І ўсё ж пачакаем. Наша Дзяўчынка такая далікатная, ніколі не здагадаешся, што ёй даспадобы, а што – не.

Слімак. Яна проста капрызлівая і распешчаная, а падабаюцца ёй арэшкі ў шакаладзе. Ды яшчэ Карузлік.

Хохлік (*уздыхае*). Мяне яна баіцца, ты выклікаеш у яе агіду. Каб не Карузлік, з кім бы яна гуляла?

Слімак. Не падабаецца мне гэтае сяброўства. І Карузлік таксама.

Хохлік. Годзе, я не жадаю цябе слухаць. (*Зірнуўшы ў акно.*) А вось і яны. (*Грае на скрыпцы.*)

За акном падае снег. Уваходзяць **Дзяўчынка** і **Карузлік**.

Дзяўчынка. Ах, як цудоўна мы бавіліся ў лесе! Карузлік гуляў са мной у хованкі, а пасля мы каталіся на санках. Проста не хацелася вяртацца. Зноў гэты агідны чарвяк вылез са сваёй шкарлупіны! (*Паказвае на Слімака і гнеўна тупае ножкай.*)

Пакрыўджаны Слімак хаваецца ў ракаўку.

Карузлік. Ай-яй-яй, як табе не сорамна, золатца маё? Абражаць нашага паважанага чарвяка... я хацеў сказаць – нашага паважанага Слімака...

Хохлік (*мякка*). Яна яшчэ маленькая, не разумее, што кажа.

Дзяўчынка (*абурана*). Я – не маленькая, я ўсё разумю. Я ведаю, што ты ўзяў у рукі сваю брыдкую скрыпку, каб засыпаць усю зямлю снегам! Пэўна ж, хацеў засыпаць снегам і нас з Карузлікам, ды не паспеў!

Хохлік кідае граць, кладзе скрыпку і смычок у срэбны куфар і кіруецца да дзвярэй.

Слімак (*высоўвае галаву*). Вось і ратуй пасля гэтага замерзлых у сумётах дзяцей! (*Хаваецца.*)

Карузлік (*няшчыра*). Зараз жа прасі ў Хохліка прабачэння, дурненькая дзяўчынка! Інакш ніколі не пачастую цябе арэшкамі ў шакаладзе!

Хохлік (*змахнуўшы слязу*). Не трэба, братка Карузлік. Яна проста не разумее, што снег для дрэў і раслін, як цёплая коўдра для дзяцей... Пайду прайдуся па лесе, зірну, ці ўсё схавана ад начных маразоў. (*Выходзіць.*)

Дзяўчынка. Ух, які нязносны гном! Ненавіджу ягоныя павучэнні! Што я рабіла б тут без цябе, мілы Карузлік! Ты ж пажартаваў, ты ж пачастуеш мяне арэшкамі ў шакаладзе?

Карузлік. Вядома, рыбанька! (*Лезе ў кішэню.*) Ой!..

Дзяўчынка. Што?

Карузлік. Арэшкі... скончыліся.

Дзяўчынка (*смяецца*). Няпраўда, ты маніш!

Карузлік (*трагічна*). Скончыліся. Няма.

Дзяўчынка (*зразумеўшы*). Няма... (*Плача*.)

Карузлік (*суцяшае*). Не плач, не плач, птушачка. Будуць табе арэшкі ў шакаладзе. Будуць цукеркі і пернікі. Але ты павінна дзеля гэтага тое-сёе зрабіць.

Дзяўчынка (*праз слёзы*). Што?

Слімак (*высоўвае галаву*). Не слухай яго! Не слухай гэтага мярзотніка!

Карузлік (*на Слімака*). Згінь!

Слімак хаваецца. Карузлік бярэ з печы засланку і закрывае ёй Слімакову ракаўку.

Карузлік (*па-змоўніцку*). Слухай уважліва, мая разумніца. Скрыпка Хохліка – чароўная скрыпка.

Дзяўчынка. Брыдкая!

Карузлік. Не перапыйнай! Гэта чароўная скрыпка. Калі граеш на ёй адну мелодыю – падае снег, другую – ідзе дождж...

Дзяўчынка (*капрызна*). Хачу шакаладных арэшкаў!

Карузлік. ...калі граеш трэцюю мелодыю – падаюць арэшкі ў шакаладзе...

Дзяўчынка (*уважліва*). А?

Карузлік. ...чацвёртую – цукеркі і пернікі.

Дзяўчынка. Зразумела, я зразумела!

Карузлік (*усхвалявана*). Дый ці мала чаго можна на гэтай скрыпцы зайграць, такое ніколі й не снілася маленькай дзяўчынеццы! Залаты дождж, срэбны снег!

Дзяўчынка. Хачу скрыпку!

Карузлік падводзіць Дзяўчынку да срэбнага Хохлікавага куфра.

Карузлік. Вось у гэтым куфры ляжыць чароўная скрыпка Хохліка. Вазьмі яе.

Дзяўчынка нахіляецца над куфрам, але рантам хавае рукі за спіну і недаверліва глядзіць на Карузліка.

Дзяўчынка (*падазрона*). А чаму – я? Чаму ты не адчыніш куфар і не возьмеш скрыпку сам?

Карузлік (*стрымліваючы гнеў*). А таму, курачка мая, што куфар зачараваны і ніводны гном, акрамя гаспадара, не можа яго адчыніць. Але на цябе чары не дзейнічаюць, бо ты – чалавечае дзіця. Зразумела?

Дзяўчынка. Зразумела.

Карузлік. Вось і цудоўна! Ой! Што гэта? (*Вымае руку з кішэні*.) Арэшак у шакаладзе! Апошні. Як мы яго не заўважылі? (*Аддае арэшак Дзяўчынеццы*.)

Дзяўчынка. Я цябе так люблю, Карузлік!

Карузлік. А цяпер адчыні куфар і вазьмі скрыпку.

Дзяўчынка адчыняе куфар і вымае скрыпку са смычком.

Дзяўчынка. Вось!

Карузлік (*сквапна*). Дай! Дай яе мне! (*Адбірае ў Дзяўчынке скрыпку і смычок*.) Нарэшце яна мая. Улада, багацце, сіла!

Дзяўчынка. А калі будуць арэшкі ў шакаладзе?

Карузлік. Будуць, будуць. Але спачатку ўцякайма адсюль!

Карузлік і Дзяўчынка ўцякаюць з хаткі.

Вяртаецца Хохлік і здзіўлена аглядае пустое жытло.

Хохлік. Куды гэта ўсе падзеліся? (*Заўважае засланку на Слімаковай ракаўцы і здымае яе*.) Чаму ты закрыўся засланкай?

Слімак (*высоўвае галаву*). Я – закрыўся? (*Абурана*.) Мяне закрылі!

Хохлік. Хто?

Слімак (*убачыўшы, што куфар адчынены*). Куфар! Зірні, Хохлік, куфар адчынены!

Хохлік падыходзіць да срэбнага куфра і зазірае ў яго.

Хохлік (*усхвалявана*). Няма маёй чароўнай скрыпкі! (*Разглядаецца*.) А дзе Карузлік з Дзяўчынкай?

Слімак. Бо гэта Карузлік з Дзяўчынкай і выкралі чароўную скрыпку! А потым – збеглі.

Хохлік. Карузлік з Дзяўчынкай? Не можа быць!

Слімак. Цьфу! Свет не бачыў такіх даверлівых дурняў!

Хохлік. Ах, бяда, бяда! Я адзін ува ўсім вінаваты. Не адрозніваю, дзе дабро, дзе зло, дзе праўда, дзе падман. Але што зараз пра гэта казаць? Трэба збірацца ў дарогу.

Слімак. Збірацца ў дарогу? Куды? Навошта?

Хохлік. Шукаць сваю скрыпку. Што за Хохлік без скрыпкі? Дый нельга пакідаць яе Карузліку. Надта небяспечны гэты інструмент у злых руках.

Слімак. Ды ён не ўмее на ёй граць!

Хохлік. Вось гэта і страшна.

Раптам на даху пачынае нешта барабаниць, ад чаго хатка дрыжыць і трасецца.

Слімак. Ратуйце, землятрус!

Хохлік падбягае да акна.

Хохлік (*глядзіць у акно*). Не, братка Слімак, – камняпад. Гэта Карузлік зайграў на чароўнай скрыпачцы.

З’ява чацвёртая

Па снежных сумётах скача **Карузлік** з чароўнай скрыпкай у руках. За ім бяжыць, ледзь паспявае **Дзяўчынка**.

Дзяўчынка. Карузлік, пачакай, я за табой не паспяваю!

Карузлік (*абыякава*). А ты паспявай.

Дзяўчынка. Я не магу скакаць па сумётах так, як ты, – я правальваюся.

Карузлік (*абыякава*). А ты не правальвайся.

Дзяўчынка. Бяздушны гном! Я стамілася, я змерзла, я больш не магу! Я хачу да мамы!

Карузлік (*спыняецца*). А мне што да таго? Во, прычэпілася! (*Раптам нядобра ўсміхаецца, сядзе на сумёт і кажэ матчыным голасам.*) Ты прыляж, дачушка, адпачні хвілінку ў сумёце, пагрэйся пад снежнай коўдрай!

Дзяўчынка (*здзіўлена*). Ой, што гэта? Я чула голас маці? (*Азіраецца.*)

Карузлік (*матчыным голасам*). Адпачні, птушачка, пагрэйся, рыбанька. (*Звычайным голасам.*) Спі, дурнічка, спі вечным сном. Няхай табе прысняцца арэшкі ў шакаладзе. (*Вымае з кішэні Дзяўчынкiны рукавічкі.*) І твае прыгожыя чырвоныя рукавічкі.

Дзяўчынка (*здагадаўшыся*). Дык гэта быў ты? Гэта ты звёў мяне ў лес, каб я заблукала і замерзла? А калі я замярзала ў сумёце, зняў з мяне рукавічкі? Не хачу! Не веру! (*Плача.*)

Карузлік. Ха-ха-ха! Пазнала нарэшце. Так, гэта быў я. А Хохлік выратаваў цябе, дурніцу. А ты выкрала ягоную чароўную скрыпку і аддала мне. Няўжо ты сапраўды паверыла, што скрыпка мне патрэбна дзеля таго, каб карміць цябе арэшкамі ды цукеркамі?

Дзяўчынка (*праз слёзы*). Гнюсны ашуканец! Я дапамагла табе, а ты...

Карузлік (*устае з сумёта*). Бывай, дзіцятка! Няма ў мяне на цябе часу. Спадзяюся, ты неўзабаве закалееш у гэтым сумёце. А рукавічкі я вазьму на памяць. Табе яны больш не спатрэбяцца.

Дзяўчынка. ...а ты ўсё роўна не ўмееш граць на скрыпцы! І нічога ў цябе не выйдзе!

Карузлік (*пакрыўджана*). Я – не ўмею? У мяне – не выйдзе?

Дзяўчынка. Не выйдзе! Не будзе табе ні залатога дажджу, ні срэбнага снегу!

Карузлік (*абражана*). Ах ты, нахабнае дзяўчо! Ты сумняваешся ў маіх здольнасцях? Ну, глядзі! (*Прыладжвае скрыпку і ўзмахвае смычком.*) Хачу залаты дождж! (*Водзіць смычком па срэбных струнах.*)

Скрыпка выдае некалькі нязграбных, фальшывых гукаў, аднекуль зверху на Карузліка падае некалькі жабак. Дзяўчынка ўскрыквае і хаваецца за дрэва, ашалелыя ад холаду жабкі скачуць па сумётах.

Хм, не атрымалася. Паспрабуем яшчэ раз. (*Водзіць смычком па струнах.*)

Скрыпка віскоча, аднекуль зверху падае на гнома тузін мышэй, якія пішчаць і разбягаюцца па сумётах за жабкамі.

Дзяўчынка (*высоўваецца з-за дрэва*). Дождж з жабак і мышэй. Які музыка – такая і музыка!

Карузлік (*замахваецца скрыпкай на Дзяўчынку*). Змоўкні, дурніца! Мусіць, яшчэ не сезон для дажджу. Трэба заказаць снег! Хачу срэбнага снегу!

Дзяўчынка хаваецца пад дрэва. Карузлік прыладжвае скрыпку і пачынае «граць». Ніякага выніку: ні снегу, ні дажджу. Няма нават жабак і мышэй.

Дзяўчынка (*з-за дрэва*). Няма ні срэбра, ні золата! Скрыпка не хоча граць для махляра і злодзея!

Карузлік (*раз’юшана*). Ах ты, нікчэмны інструмент! Ты не хочаш выконваць маіх загадаў?! Дык я прымушу цябе! (*З усяе сілы рве смычком струны скрыпкі.*)

Скрыпка жудасна стогне, і... пачынаецца камняпад.

Дзяўчынка (з-пад дрэва). Ой, што гэта?

Карузлік (круціцца на сумёце). Ай! Досьць! Балюча! Перастань!

Нарэшце на Карузліка валіцца вялізны камень, ад чаго гном страчвае прытомнасць і падае на снег. Камняпад спыняецца. З-пад дрэва асцярожна выбіраецца Дзяўчынка, падкрадаецца да Карузліка. Падбірае скрынку з абарванымі струнамі і смык.

Дзяўчынка. Дайграўся, музыка. (*Перадражнівае.*) «Залаты дождж, срэбны снег». Вось і атрымаў каменем па галаве.

Хохлікаў голас. Дзяўчынка, Карузлік, дзе вы? Дзяўчынка (*узрадавана*). Я тут! Ой! (*Заціскае рот далоняй.*) Я ж украла ягоную скрыпку...

З'яўляецца ўстрыжаны **Хохлік** з санкамі. Тым часам **Карузлік** ажывае і неўпрыкмет уцякае.

Хохлік (з палёгкаю). Жывая-здоровая! А я так хваляваўся, калі пачаўся камняпад. Што з Карузлікам?

Дзяўчынка. На яго зваліўся камень. Так яму і трэба! Хохлік (*разглядаецца*). І дзе ж ён? Камень бачу, а Карузліка – не.

Дзяўчынка (*зазірае пад камень*). Уцёк, спрытнюга.

Хохлік. Ну і добра. Значыцца, жывы. А цяпер – сядай на санкі, я завязу цябе дадому, да мамы.

Дзяўчынка. Ах, Хохлік, мне так сорамна. Ты такі добры, такі шляхетны, а я такая... (*Працягвае скрыпку і смычок Хохліку.*) Вось. Гэта я выкрала скрыпку з куфра. Я хацела...

Хохлік гладзіць Дзяўчынку па галаве і ўсаджвае на санкі.

Хохлік. Не трэба пра гэта. Скрыпку я напраўлю, і ўсё забудзецца. А хочаш, я навучу цябе спяваць песеньку? Песеньку пра Хохліка?

Дзяўчынка. Вельмі! Я так люблю спяваць!

Хохлік. Ну, слухай. (*Вязе санкі з Дзяўчынкай і спявае, ажно пакуль яны не знікаюць між дрэў і песенька не губляецца ў сумётах.*)

Як зайграе ў лесе хохлік, –
Замірае песень воклік;
Як зачэпіць мох і лозы, –
Ажываюць смех і слёзы.
У цёмным яры скачуць чары,
Кветка чахне на папары,
Ліст трасецца на асіне,
Вогнік блукаецца сіні...¹

Заслона